

KINDER- ALBÁNIE

ANEB RODINNÁ DOVOLENÁ NA ČTYŘKOLKÁCH

Při návratech z expedic se mě vždy moji tři kluci ptají na to, jaké to v zahraničí je a jaké je tam ježdění. Když jsem přemýšlel nad rodinnou dovolenou, napadla mě myšlenka, proč si neudělat vlastně takovou rodinnou expedici. Nejstarší syn zkušenosti s jízdou na čtyřkolce má a zbylí dva si jen sednou a jedou. Moje přítelkyně, která už se mnou odjezdila několik expedic jako „batůžek“, mě v tom podporovala...

Stačilo „jen“ pro expedici zapůjčit tři mašiny z ASP Group v Žebráku a nic nebránilo uskutečnění výletu! Albánii jsem si vybral proto, že jsou tam krásné přístupné hory a moře, milí a vstřícní lidé a hlavně není problém s tamější policií, protože syn nemá řidičák... Podle loňských zkušeností tam řídí už i třináctiletí auta. Třeba na motorkách se jezdí bez helem a i ve čtyřech.

Takže se jde na věc. Jako vždy si musím projít a vybrat oblasti, kam chci jet, a propojit je trasou. Neplánuji však nic složitějšího, aby to kluci zvládli. Snažím se vyhýbat asfaltovým silnicím, cca asi 60 km denně, což jsem podcenil. Za deset dní jsme ujeli celkem 840 km. Ve finále jsem musel ještě na místě improvizovat a zbyl i čas na bádání. Po sbalení asi miliónu věcí a naložení čtyřkolek vyrážíme v neděli 30.

června směr Černá Hora. Do tamějšího kempu dorážíme po 29 hodinách jízdy. Ubytujeme se v chatce a jdeme vyzkoušet mašiny, abychom druhý den ráno mohli vyrazit do Albánie. Jedeme hned za kemp na malou plážičku u řeky. Překvapují nás ještě zatopené louky, kde hned zapínáme 4x4, a to jsem v kempu sliboval, že 4x4 využijeme až na albánských plážích. Přijíždíme na plážičku, kde je letitý provizorní bar z prken. Lednice a mrazák je načerno napojen přímo na elektrický sloup. S chutí si hned dáváme vychlazené pití a objednáváme si u místní ženy večeri. Skáče do loďky a odjíždí pro suroviny. Dnes se bude podávat kapr s hranolký. Ryby pěkně majzne v loďce klíčem od plynové bomby a vykuchá, z brambor ještě padá hlína. Vše máme pěkně naživo, jídlo je vynikající a čerstvé. Pak už nás čeká jen naložení čtyřkolek, vytoužená sprcha a postel. Ráno po snídani konečně vyrážíme k albán-

ským hranicím, které jsou pouze 30 km od základního tábora. Já jedu na Accessu MAX 700 EFI (k jeho řízení je potřeba zkušenost a je velmi živý, ne nadarmo ho děti označily jako „nabroušený brouk“), přítelkyně Vladka na Arctic Catu 700 TRV EFI (protože má posilovač a má velkou stabilitu díky velkému rozvoru) a syn Dominik na TGB Blade 550 IRS EFI (je sice nejslabší, ale vždycky mě dovezl z každé expedice spolehlivě domů). S přejezdem přes hranice nám ovšem musí pomoci správce kempu. Autem jede na hranice a tam střídá Dominika v řízení a projíždíme všichni hladce přes přechod. Vše trvalo cca 20 minut. Na albánské benzínce dáme ještě kávu, měníme peníze, dotankujeme a bereme směr Théthi. V roce 1966 byl vyhlášen jedním z prv-

ních albánských národních parků a rozléhá se na území 26,3 km². Značnou část území parku zabírají lesy. U západní hranice parku v podhůří dvoutisícových štítů Albánských Alp leží obec Théthi s kamennými domky, které často mají ještě dřevěné střechy. Jedeme po nové asfaltce, která vede až k úpatí hor, a tam se mění na kamenitou cestu, kde už jsou ovšem cestáři a budují tu silnici přes hory. Co mohu posoudit, tak během roku tu udělali velký pokrok... Obzvlášť v silniční komunikaci a značení. Za pár let už tu nebudou jezdit čtyřkolky a offroady, ale cyklisti a silniční motorky. Po cestě pokračujeme dál přes hory, kde potkáváme ještě zbytky sněhu, i když už je tu kolem třiceti stupňů. Šnerujeme si to krásnou prašnou kamenitou cestou a potkáváme i mnoho zahraničních turistů s endury a offroady. Překvapili mě i Francouzi s Peugeotem 406, nechápu, jak se sem mohli vlastně vyškrábat. Jelikož mi nejmladší syn začíná za zády usínat, tak si ho dávám před sebe a hledám místo na spaní. Po chvíli vidím ceduli kempu a hned tam zamíříme. Kemp je celkem za 300 lek a sprcha 1euro na osobu (1 euro = 130 lek). www.facebook.com/alpbes.shtepipushimi

Dnes jsme ujeli celkem 120 kilometrů.

Přes hory

Ráno pokračujeme po cestě dál a přijíždíme k menšímu vodopádu, kde si děláme pár fotek. Jelikož máme náskok před naplánovanou trasou, tak sjíždíme z hlavní cesty a jedeme po kamenité cestě mezi stromy (je to úplná záplava balvanů, která obtéká vše, co jí stojí v cestě) a zkoumáme skalní soutěsku, která je ovšem dál průchozí jen pro pěší, vede na vrchol Theth, kde se dá přejít na druhou stranu hor do údolí Valbonë. Sjíždíme a hledáme místo, kde si udělat oběd. Vidíme krásné říční jezírko s průzračnou vodou, kde hned přibrzdíme. Je horko, a proto se chceme osvěžit ve vodě. Je tak ledová, že se v ní dá vydržet jen pár vteřin. Něco pojíme, načepujeme si vodu do lahví přes filtr KatadynCombi plus (máte jistotu, že nebudete mít střevní potíže a nemusíte mít s sebou tolik kanystrů vody) a jedeme dál. Vracíme se na původní cestu, jedeme stále podél

řeky a míváme krásné skalní útvarry. Šimon zase usíná, tak musíme přibrzdit u řeky a osvěžit se vodou. Rozhodujeme se, co teď, jelikož je ale ještě málo hodin, pojedeme dál. Musíme překonat hřeben do druhého údolí. Cesta nám pěkně ubíhá, ale na druhou stranu to už nestihneme. Vidím krásný zelený plácek na spaní, kam to hned zalomím, protože je jediný po x kilometrech. Pod ním je ještě jeden menší, kde snad budeme méně na očích. Jen co zaparkujeme čtyřkolky, hned máme asi deset diváků a stádo koz za zády. Hořejší plácek je totiž fotbalové hřiště pro pastevce, když se vracejí z pastvy. Asi po dvou hodinách je to přestane bavit a konečně odcházejí. V klidu si stavíme stan a večeříme. V noci mě pak vzbudí praskání větví. Že by medvěd??? Ne, jen pár lidí si asi padesát metrů od našeho stanu dělalo ohýnek. Později jsem viděl, že tam čekají na „dostavník“ a jedou i s krávou na trh. Ujeli jsme celkem 90 km.

Cesta k moři

Ráno pokračujeme naší cestou. Kousek od našeho noclehu je o samotě káfé-bar a sjíždíme asi dvacet kilometrů do údolí. Třikrát po cestě míváme několik desítek úlů, je to opravdu divný pocit, když všude kolem vás létají včely. Sjíždíme dolů k vesnici a pak jako když utne a opět nová asfaltka. Pobavil nás přechod pro chodce odnikud nikam – ode zdi ke zdi. Asfaltku využívají jako obrovský sušák bylinek, místy to nejde jinak, než je přejet. Po pár kilometrech stavíme u první restaurace na oběd. Já a Vladí si dáváme místní speciality, které byly tak divné, až byly dobré. Nelahodily totiž ani oku. Velkým potěšením pro nás bylo připojení Wi-Fi. Po obědě razíme dál a hledáme benzínku, protože už jsme skoro na suchu. Bereme to směr Shkodër a tam odtud na přehradu Komani. Po úmorné klikaté silnici za soumraku dorážíme do cíle a zajíždíme do hotelu pod most. Pod mostem je udělaná restaurace, ubytování i koupelna s WC. Most totiž využili jako střechu. Zde se setkáváme s dvěma českými turisty, kteří jeli stopem už z Čech až sem do Albánie. Vyměnili jsme si zážitky a dozvěděli se, že nás už cestou několikrát mívají. Vždy nás poznali podle českých vlaječek na prutu. Ujeli jsme 150 km.

Ráno se z kempu pod mostem jedeme podívat nahoru na přehradu, odkud jezdíval trajekt. Dnes už jsou tu v provozu jen malé loďky, které přepraví maximálně motorku. Míváme muže se samopalem, který hlídá přehradu a elektrárnu. Projíždíme tunelem až na hráz přehrady. Je tu velmi rušno, spousta turistů i domorodců. Potkáváme tu i českou rodinku s dětmi. Otáčíme se a jedeme směr moře. Zase nás čeká úmorná klikatá silnice a pak už to stáčíme na město Kallmet i Madh. Mezitím ještě stavíme pod olivovníkem na

oběd, kde je poblíž krásné jezírko a děti si tu hrají s divokými želvami.

O několik hodin později konečně přijíždíme k moři a užíváme si průjezd po pláži, kde se ovšem Dominik v hlubokém písku zahrabe. Tahám ho lanem ven. Seznamuji ho s jízdou v písku, je to jeho první zkušenost, začíná si to užívat. Cestou z pláže jedeme okolo krásného hotelu, jelikož máme rozbitý stan, jdeme se zeptat na cenu ubytování. Hotel Sebastiano nabízí dva pokoje s klimatizací, se snídaní a bazénem celkem za 60 eur. Dnešní den je odpočinkový, najeli jsme 110 km, z toho asi 40 po písečných plážích.

Na pobřeží

Po hotelové snídani vyrážíme zpět brázdit pláže, směr Durrës. V oblasti Ishulli i Lezhës narážíme na rybářskou osadu, kde mají své domky postavené na dřevěných sloupech ve vodě. Je tu spousta rybníků propojených kanály. Cestu, která přes ně kdysi vedla podél pobřeží, již dlouhá léta nikdo neudrzuje a přemostění tu chybí. Domorodci nás odkazují na dálnici, kam se nám ale nechce. Zkoumáme každou odbočku. Projíždíme planinami, kde je tráva tak vysoká, že se vidíme jen podle prachu a našich vlajek na prutech. Pomalu opouštíme zátoku Rodonit a přes hřebeny míříme do zátoky Lalëzit, kde hledáme ubytování. Opět nás vítají pláže plné turistů. Jedeme podél moře a narážíme na malý přítok, který chceme objet. Místní omladina nám hned aktivně radí, kde ho nejlépe přebrodit. Mořské vlny kanál zalévají písek a je tu hloubka jen po kolena. Jeden z mladíků nám ukazuje, kde je hloubka nejmenší a my po chvíli váhání přejíždíme kanál. Jsme tu hned atrakcí pro návštěvníky pláže, všichni se na nás dívají s údivem a fandí nám. Dorážíme k chatkám, kde jsem byl ubytovaný loni. Bohužel mají obsazeno, sezóna je v plném proudu. Ale majitelka ochotně běží k sousedovi a ptá se na to, jestli má volno. Má jen dvouložkový pokoj, což nám nestačí a ochotně nás vede k hotelu, který je vzdálen asi 150 metrů. Hotel nás překvapuje s pětiložkovým pokojem s výhledem na moře. Cena za noc je 25 eur. Neváháme ani chvíli a zůstaneme tu na dvě noci. Večer si jdeme ještě při západu slunce zaplavat. Dnes jsme ujeli 130 km. Ráno odlehčuji čtyřkolkám od zbytečné zátěže a vyrážíme na špičku poloostrova, která rozděluje obě zátoky. Je zde mnoho bunkrů, s kluky si je jdeme prohlédnout. Dole se nacházejí dělostřelecké bunkry a nahoře na kopci jsou velitelské pozorovatelné se střílnami, které jsou propojeny podzem-

ními chodbami. Dnes už se tu prohání pouze netopyři. Po zhlédnutí základny se přesouváme dolů po úzké stezce k moři. Míjíme starý hrad a po kamenité pláži se jdeme projít na špičku poloostrova. Připravujeme si tu oběd a pozorujeme

rybáře. K rybolovu tu používají pumy, které jsou doprovázeny velkým gejzírem vody. Vracíme se zpět a přejíždíme na pláž s molem, kde jsou dva obrovské bunkry. Sloužily jako zásobárny pohonných hmot. V restauraci se pak občerstvujeme a v dále pozorujeme černé mraky s blesky. Žene se sem pěkná průtrž. Sedáme na čtyřkolky a vracíme se zpět k hotelu. Cestou nás nemine pár kapek, které bodají jako jehličky. Přijíždíme na „domovskou“ pláž, kde není po dešti ani památka a užíváme si moře. Najeli jsme jen 50 km. Večer nakládáme mašiny a ráno pomalu, ale jistě zase budeme brát směr Černá Hora.

Po snídani jedeme přes pohoří na poloostrovoře do zátoky Gjiri i Drinit, kde chceme na pláži přenocovat. Jsou tu krásné písčité duny zarostlé velkými trsy trávy, je to jiné pojezděníčko než po tvrdé kamenité cestě. Čtyřkolka se krásně po dunách vznáší i navzdory nákladu, který veze. Kolem jedné dorážíme na pláž, která je doslova posetá mušlemi. Rychle jdeme do plavek a hurá do vln. Kolem nás zase řádí bouřka, ale pořád čekáme, že nás to mine. Bohužel máme smůlu a bouřka je u nás během několika minut. Takhle rychle sbaleno jsme snad ještě nikdy neměli a mašiny jsme po pláži hnali, co to dá, jen abychom ujeli bleskům. Povedlo se. Nedaleko je hotel, ve kterém jsme již bydleli. Personál nás tu vítá s otevřenou náručí, je vidět, že si tu hostů váží, dnešní noc strávíme tady. Ujeli jsme 90 km.

Návrat

Ráno kontaktuji správce kempu, aby nás dnes odpoledne čekal na hranicích a pomohl nám s převezněním mašiny. K hranicím to máme 70 km, jedeme bokem od hlavních silnic po pěkných cestách. Ve městě Shkodër se zastavujeme na nákup suvenýrů. I malí Albánci mají suvenýr – šátek, který se mnou procestoval tisíce km po světě. Sebrali mi ho z mašiny. Na benzínce se pak u nás stavějí slovenští motorkáři, kteří uviděli vlaječky a zastavili se na pokec. Zajímala je cesta přes hřeben Theth. My pak ještě zajíždíme k jezeru Skadar, kde si chceme udělat oběd na břehu. Přijíždíme do hustých travin a močálů, kde nás dohání místní omladina. Vladí jede poslední a jeden nenechavec jí láme laminátový prut s vlajkou. Rychle se otáčím zpět a snažím se ho dohnat, když mě vidí, zahazuje kořist a mizí v travinách. Oběd vypouštíme a jedeme k hranicím. Po chvíli doráží celá „delegace“ z kempu, v čele s jeho majitelem, který usedá na Blada. Na hranicích opět překvapili. Albánský celník mi vrací pasy a odstavujeme mě bokem. Odchází do hlavní budovy a přináší plechovku chlazené limonády pro Šimona. Můžeme pokračovat v klidu dál, až do kempu. Máme za sebou 110 km.

Nejvíce jsem se bál toho, aby nás nepotkaly nějaké zdravotní potíže, protože děti jsou alergici. Vše proběhlo naštěstí bez problémů. Ještě jsem měl strach z toho, jestli patnáctiletý Dominik dokáže zkrotit emoce a odřídit celou expedici, přeci jenom tohle není hodinové ježdění kolem baráku. I tohle byly zbytečné obavy. Ba naopak, byl jsem překvapen z toho, že chce více jezdit. Za celou dobu jsme se čtyřkolkami neměli žádný problém,

dokonce ani defekt. Přeložené mašiny poslouchaly na slovo v jakémkoliv terénu, co nás potkal. Žádný z řidičů si na svůj stroj nestěžoval, všichni jsme byli nadmíru spokojeni. Já z toho, že jsem mohl otestovat nový Access MAX 700 EFI. Je to tak trochu má srdeční záležitost, s touto značkou jsem začínal. Tenkrát to byla pouhá 250 zadohrab a dnes narostla na krásnou sedmistovku, plnohodnotnou 4x4. Dominik zase nechtěl slézt z TGB Blade 550 IRS EFI, jak se mu zalíbil. A Vladí, která se z pozice „batůžku“ posunula na místo řidiče, si nemůže na ArcticCatu 700 TRV EFI vynachválit posilovač řízení, měkký pohodlný stabilní podvozek a krásný zvuk laděného Remusu.

Všichni jsme si rodinnou expedici maximálně užili a jak zaznělo v jednom českém filmu: „To je dost, že si nás taky jednou vyvez!“

Další fotky na: cervik-dobriv.rajce.idnes.cz

Made in CANADA

www.TJD-CANADA.CZ

**Jediný
odpružený
pásový systém
pro čtyřkolky a Side by Side
na světě!**

**JEDINEČNÉ ŘEŠENÍ NA:
SNÍH PÍSEK BLÁTO
I PEVNÉ POVRCHY**

**Cena pásů již od: 99 990 Kč
Včetně DPH a Adaptéru!**

ASP Group s.r.o. - Autorizovaný dovozce
kanadských pásů na čtyřkolky TJD
do České a Slovenské republiky

WWW.ASPGROUP.CZ

Adresa: Náměstí 13, Žebrák psč: 267 53
Tel.: +420 311 577 222 E-mail: info@aspgroup.cz